

אצל השכנה של קרוי

משכן קרוב לאח רחוק
שכנה של קרוי בפעולה

הלכנו לקרוי, אבל האיש ב-
אוסטרליה. אצל אמו ישב עי-
תונאי ודודה בלומה היתה תפו-
סה עד סוף החודש.

נכנסנו. אכלנו עוגת דבש כזאת
שרק שכנה יודעת לעשות ושתינו
כוס תה בטעם של שכנה ממול
ודיברנו.

השכנה ממול אמרה שהיא
שמחה שבאתי. היא בוועד ה-
בית ורוצה להדגיש שזהו בית
טוב. נכון שהטיח מתקלף על יד
החלונות ויש שריטות בכניסה -
"אבל חדר המדרגות נקי מאוד
ואין בעיות עם הפחים ואף פעם
לא התלוננו מהחשמל או מ-
המים."

השכנה ממול קמה לרגע וחז-
רה כשבידה מכתב מן העיריה
שהיה חבוי בארון החשמל.
עינתי ומצאתי כי "ועד הבית
זכה במקום השני בתחרות הבית
המסודר תשל"ה - יישר כוח."
היו בידה פתקים נוספים, בהם
אחד בכתב ידו של קרוי המבקש
לדאוג לתיקון הברז ופתק נוסף
ש"המפתח מעל המשקוף."

כואב. כואב לה לשכנה ממול.
עשרים שנה בוועד, ועכשיו, לק-
ראת פרישתה מן הכהונה -
העינין הזה עם קרוי. קשה לע-
בור בשכונה. הקופאי בעיריה צו-
חק. ובכלל...

"הוא היה דווקא ילד טוב,"
היא אומרת בחיבה מהולה ב-
צער. "פעם, לפני שהפך למה ש-

הוא היום, עזר לי להחליף נורה
בחדר המדרגות ואפילו לא בי-
קש תשלום."

"מאז שעבר דירה נכנסו לו
רעיונות מוזרים בראש," היא
מנסה להתנצל. "אולי מפני ש-
הוא גר בבית עם הרבה קומות
ומעלית ואינטרקום. ובעניין חש-
בונות המים שהיו כה אהובים
עליו - ביקש שנשלח לו את
תצלומיהם, תמורת השתתפותו
בחצי המחיר."

* * *

זוהי כתבה נוספת בסידרה
"ההגדה לבית קרוי." ביום שישי
הבא, במכבסה של קרוי."

בהתחלה סיפרו לנו שמרבית בנייה הערובה בסאבוי נחלצו.
אחר-כך הצהירו שכל בנייה הערובה, עד האחרון שבהם, ניצלו.
למחרת נודע לנו שגילו את גוויותיהם.
במשך השבוע דיווחו העיתונים על מעשי "בנייה הערובה שנחלצו" -
כוכבה לוי שלא היתה בת-ערובה, כי היתה עם המחבלים; אברהם עויקרי שלא
היה בן-ערובה, כי התחבא בבית השימוש וקרול פלמן שלא היה בן-ערובה
כי פונה.
בקיצור, כשאתה עושה חשבון מתגלה דבר פשוט. לא נעים אבל פשוט -
כל בנייה הערובה, עד האחרון שבהם, מתו לחלוטין. לגמרי. ללא שום ספק.
ולכן חשבנו שאולי כדאי היה לאזרח בישראל, ואולי אף לאזרח כאן, לדעת
את אשר לפניו ולפיכך הרי לכם:

הוראות לבן-ערובה

נתפסת כבן-ערובה - ראה עצמך כמת.
אף אחד אינו עומד לצידך. כולם נגדך, כולל הטוענים שהם בעדך.
אל תאמין לאף אחד - איש אינו רוצה להציל אותך.
רק אתה יכול להציל את עצמך! אל תקשיב לאף אחד, אל תת-
חשב באף אחד - פעל כראות עיניך להציל את חייך.
זכור! חייך בידך. אם תנסה להפקיד אותם בידי מישהו אחר -
הינך חשוב כמת. אל תתפתה להכטחות ולהרגעות.
עשה כל מעשה שבעולם על מנת להציל את חייך. אפילו מעשה
שהסיכון בו 99% טוב מאי-המעשה המבטיח את מותך ב-100%.
בן-ערובה זכור - חייך בידך! מותך ביד אחרים!

ועוד באותו עניין:

קום אומק הגרמנים!

זו מין פעולה הם עשו, קאקערים.
שילמדו מאיתנו.
שיראו אצלנו מה זה ביצוע.
מה זה כבוד.
מה זה יעילות.
מה זה תיכנון.
מה זה גאווה.
מה זה יופי.
מה זה אנוכיות.
הנה, שיקחו דוגמא מסאבוי.
נכון, גם אצלנו נהרגו כל בני
הערובה, אבל -
איזה כבוד, איזה יעילות, איזה
תיכנון, איזה גאווה, איזה יופי.

פעם, לפני המון-המון זמן, תפ-
סו מחבלים פלסטיניים 11 בני-
ערובה ישראלים במינכן שבגרמ-
ניה.
הגרמנים המנוולים רצו להיכנע
לטרור.
אבל אנחנו לא הסכמנו.
ממשלת ישראל לחצה לפעול ב-
כוח.
הגרמנים פעלו בכוח וכל בני-
הערובה נהרגו.
זונות, הגרמנים, רוצחים - הר-
גו לנו את בנייה הערובה.
לא יודעים לפעול, הגרמנים, אי-

וניצרה. גם לאשה רובה. גם לילדים. גם לפרק ולהרביב.
לשמן ולמרק, יש גם כדורים נוצצים.

אתה מגן על עצמך.

חוסך לך כמה שעות של מלוויזיה משעממת. אוכל ארוחה חטופה,
ממש כמו פעם. לובש את הפליין הישן ויוצא אל הלילה האפל ורבי-
המוזימות. הרבה שנים לא ראית לילה. שקט בלילה. כולם ישנים.
אתה ער. אתה שומר. הנה הולך מישהו. אולי מחבל? אתה רואה
חתולים ופחי אשפה ומוניות, ממש כמו כשיר החוא. תיכף יכבו
את הירח.

אתה מרגיש את הכימחון העצמי זורם בעורקיך. רובה ביד ותחי-
מושת חיה. שיבואו לשכונה שלך. אתה כבר תראה להם! גם הגנרי-
בות פחתו, כנראה, מאז אתה מסתובב כאן.

אתה מאיר בפנס על זוג שמאחר לחזור, וזוכר בלילות בליירח שלך.
אתה משוחח עם בן זוגך על החיים ובכלל.

ואז נגמרת המשמרת. ככה, באופן פתאומי. איך שהזמן רץ.
חבל. היה כל כך נחמד להיות חייל לשש שעות.

קורטוב של דבש

אזרח!

עצור!

האם כבר התנדבת למשמר האזרחי?

עוד לא?

רוץ מהר! אתה ואשתך וילדיך. חבל על כל רגע שאתה מפסיד.
כמשמר האזרחי תוכל למצוא כל מה שאתה מחפש. אווירה נעי-
מה. הרגשת שליחות. יחס חברי. נוסטאלגיה.

אתה תדע שלא קפאת על שמריך. לא חיכית בחיבוקידיים שית-
קיפו אותך. אתה מתגונן. יש לך רובה. אמיתי. עם בריח ואום-מצמורת